

Vas entrar en aquell grup perquè t'hi "senties bé". Al cap de dos anys el vas deixar perquè ja "no t'hi senties bé". Anaves a missa a aquella comunitat mentre t'hi senties bé, vas deixar d'anar-hi quan et vas adonar de que ja no t'hi senties bé. Eres voluntari, perquè t'hi trobaves bé. Ho vas deixar quan els problemes et van conduir a ja no sentir-te tan bé. Podríem potser seguir posant més exemples i no acabaríem. Sembla que avui això de sentir-se bé, de fet, és molt determinant de les nostres decisions.

Les ofertes de benestar de la societat de consum ens estan consumint interiorment, les hem interioritzat de tal forma que el sentir-se bé ha esdevingut quelcom d'essencial. Soc el centre del món, i el meu centre, objectiu i aspiració resulta que és sentir-me bé.

Val !... i què més ?.

No es pot negar que sentir-se bé amb una persona, amb una tasca, amb un grup o un projecte és important, i indicatiu. És com una verificació de que estem en un àmbit que no sols facilitarà les coses, sinó que respon, al menys de moment, a la dimensió afectiva de la nostra personalitat. Pot ajudar fins a discernir, com a pista avaluable.

Però, en això també, hem convertit un mitjà amb un fi. Sentir-se bé és un bon instrument per una finalitat, però la nostra finalitat no és sentir-nos bé. Aniríem ben arreglats si l'objectiu de la nostra vida fos aquest !!. Moltes de les responsabilitats i molts dels amors més grans es viuen i es treballen tan si t'hi sents bé com si no te'n sents.

(Ampliació :Mateu 22, 34-40)

- Mestre, quin és el manament més important de la Llei ?
- Estima al Senyor al teu Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima.
- Estima als altres com a tu mateix.
- Tots els manaments es fonamenten en aquest dos.